

kommet mig, at Staten ikke har kunnet komme uden om det Tilsagn, som Finansminister Vilhelm Lassen gav. Formelt kunde man vel nok sige, den kunde, men i Realiteten neppe. I alle Tilfælde er Sagen i højeste Grad præjudiceret ved den Vedtagelse, der foregik i Folketinget, idet Folketingets Partier med Undtagelse af et sluttede sig til Lovforslaget. (*Birck*: Der var Medlemmer af alle Partier). Ja, Medlemmer af alle Partier, men kun eet Parti, i alt Fald blev Lovforslaget vedtaget med kun 10 Stemmer imod. (*Rode*: 12 Stemmer). Med 12 Stemmer imod ved anden Behandling, men med 10 Stemmer imod ved tredje Behandling. Dette tyder paa en ret overvejende Stemning her i Salen for Bankgarantiens Udvidelse under de forhaandenværende Forhold.

Lovforslagets andet Hovedpunkt er hele den foreslaaede Ordning, hvis Enkeltheder jeg ikke skal komme ind paa, fordi jeg intet har at indvende imod dem, Opsigelse med Aars Varsel af Statens Garantiforpligtelse, Ophævelse af Bankkomiteen fra 1. April 1910 etc. etc. Et Hovedpunkt heri er, at Statens Kautionsforpligtelse begrænses saaledes, at naar det engelske Laan er afviklet, hvilket ventelig vil kunne ske i 1910, og hvilket for øvrigt er en Betingelse for, at hele Arrangementet kan træffes — for naar Staten skal kunne udtrede af Garantien, kan det kun ske ved indenlandske Arrangementer, ikke overfor udenlandske Kreditorer —, indtræder den Begrænsning, at saa snart Laanefondens Konto i Nationalbanken er naaet 25 Millioner, skal Statens Forpligtelse ophøre. Dernæst er Statens samlede Risiko begrænset til 7 Mill. Kr. Er dette nu en passende Sum? Det vil der kunne være forskellige Meninger om. Finansminister Brun sluttede en foreløbig Overenskomst om 8 Millioner. I det Forhandlingsgrundlag, jeg havde fremlagt, havde jeg foreslaaet 6 Millioner, og jeg tænker mig, at den højtærede Finansminister ogsaa har begyndt med et lavere Tal end de 7 Millioner, saadan plejer det jo at gaa ved slige Forhandlinger. Jeg ved selvfølgelig ikke, om han er begyndt netop med 6 Millioner, men han er sikkert begyndt lavere end med 7 Millioner. Nu antager jeg, at det heller ikke vilde være lykkedes mig at føre de 6 Mill. Kr. igennem, og jeg maa i det hele sige, at jeg efter de tilstedeværende Forhold tror, en Begrænsning til de 7 Millioner Kr. er en Akkord, som der ikke er noget væsentligt at

indvende imod. Jeg mener, det er et antageligt Kompromis, der her er opnaaet.

Den højtærede Finansminister antager, at medvirkende til dette Resultat har været den principielle Stilling, som hans Parti i Fjor indtog her i Salen overfor Finansminister Bruns Forslag. Jeg tillader mig dog der at have en anden Mening. Jeg tror ikke, at den ærede Ministers Partis Stilling har spillet nogen videre Rolle. Den højtærede Finansminister gør ogsaa selv i Motiverne til Lovforslaget — eller det var maaske i den mundtlige Motivering ved Forelæggelsen — opmærksom paa, at hans Standpunkt var overordentlig svækket derved, at Folketinget i Fjor havde anerkendt Garantiudvidelsen, og det kan ogsaa godt siges, at det var en offentlig Hemmelighed, at Landstinget vilde have gjort det samme, naar dermed var fulgt en fuldstændig Afvikling af Forholdene. Nej, jeg tror, at naar man er kommen ned til 7 Mill. Kr. i Aar, medens Finansminister Brun ikke kunde komme længere ned end til 8 Mill. Kr., ligger det ikke i forskellige principielle Standpunkter, men simpelthen deri, at vi ere komne et Aar længere frem i Tiden. Jeg betvivler naturligvis ikke, at den højtærede Finansminister har ført Forhandlingerne meget dygtigt og meget fast har staaet paa Statens Interesse. Det samme er jeg overbevist om, at Finansminister Brun har gjort. Men naar den højtærede Finansminister er naaet 1 Mill. Kr. længere ned, ligger det efter min Mening væsentlig deri, at vi ere komne et Aar længere frem i Tiden, det vil sige, at Konjunkturerne for faste Ejendomme have bedret sig noget. Der er en Tendens til Stigning i Huslejen og som Følge deraf ogsaa nogen Tendens til Stigning i Ejendomspriserne. De Kalkuler, som forsigtige Forretningsmænd kunne opstille for, hvad et stort Kompleks af Ejendomme kan udbringes til, se derfor gunstigere ud i Aar end i Fjor, og det kan saamænd godt være, at naar man var gaaet et Aar længere frem i Tiden og først havde sluttet Akkord næste Aar, vilde man være kommen ned til 6 Mill. Kr. Men jeg billiger, at den højtærede Finansminister ikke har ventet, thi der er saa store Interesser knyttede til at faa denne store Sag bragt til en foreløbig Afslutning, at man hellere maa tage et maaske noget ugunstigere Resultat i Aar end vente paa et noget gunstigere næste Aar. Bliwer der noget tilovers ved den hele Afvikling, faar Statskassen det allige-